

Arrest

nr. 301 495 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 15 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 28 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent geboren in Barrho in het district Rodat in de provincie Nangarhar en woonde gedurende één jaar voor uw vertrek in Jalalabad. U bent Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. U bent geboren in 2003 en ongehuwd.

Uw nonkel, de man van uw tante langs vaderszijde, genaamd M. A., werkte voor de National Directorate of Security en was in Nangarhar verantwoordelijk voor de veiligheid van het consulaat van India en Pakistan. In 1397 (periode maart 2018/ maart 2019) veranderde hij van werk en werkte hij in Kabul met de Britten. Uw andere nonkel, A. Y., werkte in Nangarhar als hoofd van de milieucontrole bij de overheid en was daarnaast ook leraar in de universiteit van Nangarhar in landbouw.

U ging ook naar de madrassa in Barrho. Op een dag in 1395 of 1396 (periode maart 2016/ maart 2018) verzocht de Qari u om uw nonkel genaamd M. A. te vermoorden. Jullie dienden een klacht in tegen de Qari in het districtshuis van Rodat. Daarna werd de Qari gearresteerd door de overheid waarna hij vervolgens in de gevangenis zat tot aan de machtsovername. Na de machtsovername werd de Qari opnieuw vrijgelaten en kwam hij meermaals naar jullie huis op zoek naar u en om jullie te bedreigen. Als gevolg daarvan besliste u om Afghanistan te verlaten richting België, waar u op 15 december 2021 een aanvraag tot internationale bescherming indiende. Na uw vertrek werd er een dreigbrief afgegeven en kwamen de taliban meerdere keren langs om ook huiszoekingen te doen, op zoek naar u. Nadien werd ook een tweede dreigbrief afgegeven.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. U legt uw elektronische taskara voor, alsook uw studentenkaart, uw schoolcertificaat en uw resultaat van het examen van de National Examination Authority. U legt daarnaast ook de taskara van uw vader en moeder neer. Verder legt u het paspoort van A. Y. neer, alsook een bewijs van zijn tewerkstelling en een aantal foto's van zijn werkomgeving. Voorts legt u de taskara neer van M. A., alsook een kaart van zijn tewerkstelling bij het NDS. Tot slot legt u de dreigbrieven van de taliban neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig weet over het beroep van uw nonkel die u moest vermoorden, M.A.. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan zijn profiel. U verklaarde dat uw nonkel werkte voor NDS, verantwoordelijk was voor de veiligheid van het consulaat van India en Pakistan en in Nangarhar werkte (CGVS, pagina 4). Wanneer u werd gevraagd of hij een bepaalde unit had binnen NDS dan herhaalde u louter dat hij verantwoordelijk was voor de veiligheid maar dat hij over zijn unit en zijn werk met jullie niets deelde (CGVS, pagina 5). Gevraagd waar in Nangarhar hij werkte, antwoordde u dat u dat niet exact wist en dat hij naar het consulaat ging daar (CGVS, pagina 5). Toen u gevraagd werd naar zijn concrete taken, verklaarde u opnieuw heel algemeen dat hij verantwoordelijk was voor de veiligheid van de consulaten (CGVS, pagina 5). U verklaarde wel dat hij in 1397 (periode maart 2018/ maart 2019) veranderde van job naar Kabul en daar werkte met de Britten, maar toen u opnieuw gevraagd werd om meer specifiek te zijn over zijn job zei u dat u daarover geen precieze informatie had omdat uw nonkel daar niet veel over deelde en geen informatie gaf over zijn job (CGVS, pagina 5). Wanneer u om meer details gevraagd werd over de job die hij uitoefende met de Britten, antwoordde u opnieuw dat u niet wist waar hij precies werkte in Kabul, dat u niet kon zeggen wanneer in 1397 hij van job veranderde en u voegde toe dat u niet wist of hij met de Britten of voor de Afghaanse overheid werkte (CGVS, pagina 5). Wanneer u opnieuw werd gevraagd in welke unit hij werkte, dan antwoordde u louter dat zijn werk in de National Security was. Bovendien verklaarde u ook geen informatie te hebben over zijn dagdagelijkse taken noch over de periode waarin hij begon met werken voor de overheid. Gevraagd of hij een bepaalde training kreeg, kon u ook daarop geen antwoord geven (CGVS, pagina 5).

Verder kon u ook geen informatie geven over het loon dat hij eventueel kreeg, noch over collega's of bepaalde oversten (CGVS, pagina 5-6). Toen u ter verduidelijking werd gevraagd of uw nonkel in een bureau werkte of ergens anders, antwoordde u opnieuw heel algemeen dat hij in de National Security en voor de veiligheid werkte, maar had u geen exacte informatie over of hij al dan niet in een bureau werkte (CGVS, pagina 5). Toch verklaarde u zelf dat u vaak naar uw nonkel zijn huis ging, dat u boodschappen deed voor zijn gezin en dat u een nauwe band had met hem (CGVS, pagina 11). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat jullie een dergelijke nauwe band zouden hebben maar dat u toch niet meer informatie hebt over zijn beroepsactiviteiten.

Daarnaast is het verzoek van de Qari om uw nonkel, M.A., te vermoorden niet geloofwaardig. Vooreerst kon u zich de exacte datum van het verzoek niet meer herinneren maar verklaarde u louter dat het ergens tussen 1395 en 1396 (periode maart 2016/ maart 2018) was (CGVS, pagina 10). Toen u werd gevraagd of de Qari u vertelde wat u exact moest doen, dan zei u van niet. Wanneer u ter verduidelijking werd gevraagd wat de instructies waren, dan zei u louter dat u op dat moment akkoord was, dat u bang was, en dat de Qari u vertelde dat ze u het op een andere dag gingen doen begrijpen. Als u opnieuw werd gevraagd of de Qari dus op dat moment niet vertelde waar, hoe en wanneer u uw nonkel zou moeten vermoorden, dan verklaarde u dat hij zei dat jullie daar later over zouden babbelen en dat de Qari zei dat het ongelovigen waren. Verder verklaarde u dat de Qari u vertelde dat u naar de hemel zou gaan als u het zou doen en dat u heel nerveus was (CGVS, pagina 11). Wanneer werd gepolst naar de reden waarom de Qari u voor dergelijke opdracht zou aanspreken, zei u dat u daarover niets meer wist maar dat u in die periode vaak naar zijn huis ging en dus een nauwe band had met uw nonkel. Toen u ter verduidelijking werd gevraagd waarom ze u dat vroegen, gelet op het feit dat het een familielid was en het dus eerder onwaarschijnlijk is dat u een familielid zou vermoorden, zei u dat de Qari u op dat moment vertrouwde, dat u zijn student was en dat religie opoffering vraagt en u die moest geven. Gevraagd waarom de taliban niet gewoon zelf uw nonkel zouden vermoorden, kon u daarop geen antwoord geven en zei u dat u niet wist wat het verhaal was of hoe ze dat wouden doen (CGVS, pagina 11). Wanneer u werd gevraagd of de Qari u nog iets anders zei over wanneer jullie het verder gingen bespreken, antwoordde u naast de kwestie dat het bekend was dat hij u dat vroeg, dat hij daarover die dag veel sprak met u en dat u heel erg bang was. Als u voorts werd gevraagd of u het ooit nadien nog besprak, antwoordde u opnieuw naast de kwestie dat u heel bang was op dat moment en u het aan uw ouders vertelde toen u thuis kwam. Toen u ter verduidelijking werd gevraagd of u het nooit nog verder met hem besprak, zei u van niet en zei u dat u op dat moment bang was, naar huis ging en alles aan uw vader vertelde. Opnieuw gevraagd ter verduidelijking of de Qari u niets vertelde over hoe, waar of wanneer u uw nonkel moest vermoorden, zei u van niet en vertelde u dat de Qari zei dat jullie daarover later gingen praten (CGVS, pagina 11). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat u zou verzocht worden om een familielid te vermoorden zonder enige instructies of verdere informatie.

Toen u de vraag werd gesteld of het was geweten wat voor meningen de Qari had, dan verklaarde u van niet en zei u dat als iemand het wist, dat jullie het niet specifiek zouden weten over hem en dat u niet weet of iemand het wist of niet (CGVS, pagina 8). Later werd u opnieuw gevraagd of u het op voorhand wist dat de Qari bij de taliban zat en werd u gevraagd of het de eerste keer was dat u zoiets hoorde. U antwoordde toen dat het de eerste keer was voor u en dat u daarover nooit twijfelde dat de Qari zoiets zou doen (CGVS, pagina 12). Het is dus bijzonder eigenaardig dat u niet zou weten dat de Qari taliban gezind zou zijn en dat de Qari plots een dergelijk verzoek zou doen. Als u verder werd gevraagd of er in de madrassa nog andere taliban gezinde mensen waren, antwoordde u heel vaag dat daar alle soorten mensen waren en dat, als het al zo zou zijn, ze zichzelf niet zouden tonen (CGVS, pagina 8).

U verklaringen kunnen over de hele lijn niet overtuigen. Bijgevolg zijn ook verdere vervolgingsdaden ten gevolge van het weigeren van de opdracht van de Qari niet geloofwaardig.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u geen informatie heeft over het feit of uw nonkel nog bedreigingen of problemen heeft gekend. Als u daar verder naar gevraagd werd, zei u dat jullie daar niet veel over praatten met hem en hij ook niet veel zei (CGVS, pagina 13). Wanneer u later opnieuw werd gevraagd of andere familieleden die voor de overheid werkten bepaalde bedreigingen hebben ontvangen of problemen hebben gekend, antwoordde u dat u niets persoonlijks over hen wist. Opnieuw gevraagd of uw nonkel problemen kende toen de situatie intenser werd net voor de machtsovername, antwoordde u dat jullie niets vroegen aan hem en hij daarover zelf niets zei (CGVS, pagina 15). Dat familieleden overheidsfuncties zouden bekleden en u voor één van hen een verzoek kreeg om hem te vermoorden terwijl u volgens uw verklaringen toch een nauwe band had met uw nonkel en zijn gezin (CGVS, pagina 11), maar jullie verder geen informatie hebben over eventuele problemen die zij hebben gekend, is niet geloofwaardig.

Het is ook bevreemdend dat jullie in de hele periode vanaf de arrestatie van de Qari tot de machtsovername geen problemen zouden hebben gekend. Toen u werd gevraagd of de taliban ooit naar uw dorp is gekomen op zoek naar u of uw familie, zei u dat u daarover geen informatie had. Toen u opnieuw werd gevraagd of er dan nooit talibanleden bij u thuis zijn geweest, dan verklaarde u louter dat u niet wist waarom ze niet kwamen (CGVS, pagina 13). Het is niet aannemelijk dat u jaren na de arrestatie bij de vrijlating van de Qari dergelijke problemen zou kennen, maar in de hele periode tussen de arrestatie en de vrijlating van de Qari geen enkel probleem met de taliban hebt ondervonden. Het is ook op zijn minst opmerkelijk dat u over dergelijke informatie niet zou beschikken. Daarnaast werd u gevraagd hoe de Qari zou weten dat hij zat opgesloten omwille van u, maar verklaarde u enkel dat de Qari u gebod om niemand op de hoogte te stellen van uw verzoek want dat hij u anders ging vermoorden (CGVS, pagina 13). U blijft hierbij in gebreke om een voldoende verklaring te geven.

Gelet op het geheel van bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara's die u voorlegt van uzelf, uw vader, uw moeder en M.A. en het paspoort van A. Y. betreffen enkel uw en hun identiteit, dewelke op zich niet ter discussie staat. Ook uw studentenkaart, schoolcertificaat en het resultaat van het examen waaraan u deelnam, hebben geen betrekking op uw vluchtmotieven. Wat betreft het bewijs van de tewerkstelling van A. Y. en een aantal foto's van zijn werkomgeving, dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk familie is van u. Maar hoe dan ook blijkt uit deze documenten geenszins dat u ooit problemen kende met de taliban. Over de werkkarta van M.A. kan kan hetzelfde gezegd worden. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt dat uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er

actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn;

onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en e verwijdering van vreemdelingen). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“- Schending van artikel 48/3, 48/5 en 62 van de Verblijfswet.

- Schending artikel 1 Vluchtelingenverdrag.

- Schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

- Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van het materiële motiveringsbeginsel.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

Na een uiteenzetting omtrent de bewijsregels in asielzaken, ontwikkelt verzoeker de volgende concrete grieven:

“1/ Met betrekking tot het beroep van de nonkel

Verzoeker wordt verweten bijzonder weinig te weten over het beroep van zijn nonkel M.A.. Verzoeker wist echter niet dat het zo belangrijk zou zijn om de details te kennen van het beroep van zijn nonkel tijdens het persoonlijk onderhoud.

Immers sprak hij met zijn nonkel niet vaak over de details van het werk. Dat mag ook niet verwonderen. Als veiligheidsagent moet hij discreet zijn over de concrete inhoud van zijn job. Dat is immers gevoelige informatie die de veiligheid van de NDS en later het consulaat in het gedrang kan brengen.

De nonkel van verzoeker deelde dan ook niet veel over zijn job of de dagdagelijkse werking. Dit deed hij voor zijn eigen veiligheid, die van verzoeker en die van zijn werkplaats.

Dit doet dan ook geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de nauwe band die verzoeker met zijn nonkel heeft.

Intussen nam verzoeker wel contact op met zijn oom M.A., waardoor hij nu wel gedetailleerde info kreeg. Initieel werkte hij als "Operative Lead Officer" in de kantoren van NDS in Jalalabad. Later werkte hij als veiligheidsagent met bevoegdheid over de Pakistaanse, Iraanse en Indische consulaten (stuk 3).

Na een tijdje werd hij overgeplaatst naar Kabul, waar hij eerst werkte voor de "Peace Support Program" en later voor "912 organization", een speciale veiligheidsdienst van de NDS bij de Britse ambassade. Hier bleef hij tewerkgesteld tot de Taliban de macht overnamen (stuk 3).

M.A. R. werd geëvacueerd door de Afghan Relocations and Assistance Policy (ARAP) werking van het Verenigd Koninkrijk. Nu leeft hij in het Verenigd Koninkrijk, waar hij een verblijfsrecht heeft (stuk 3 en 4).

2/ Met betrekking tot het verzoek de nonkel te vermoorden

Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat de Qari aan verzoeker zou hebben gevraagd om zijn nonkel, M.A., te vermoorden.

Verzoeker frequenteerde de madrassa. Hij volgde er les en ging hij soms na zijn lessen naar de eindrecitatie van de Koran (Notities Persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 10).

Het is dan ook zeer aannemelijk dat de Qari verzoeker kende. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker niet gevraagd hoe zijn relatie met de Qari was voor deze hem vroeg zijn nonkel te vermoorden. Hier blijft een belangrijke vraag onbeantwoord. Het CGVS heeft dan ook zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden door hierover niet verder door te vragen.

Het is minstens aannemelijk dat de Qari en verzoeker elkaar kenden en dat de Qari op de hoogte was van de hechte band tussen verzoeker en zijn nonkel. Verzoeker ging vaak naar het huis van zijn nonkel en deed boodschappen voor hem.

Het is dan ook logisch dat de Qari verzoeker probeerde overtuigen zijn nonkel te vermoorden. Immers blijkt uit het vorige deel dat de nonkel van verzoeker verschillende functies bij de vroegere overheid en buitenlandse diensten heeft bekleed. Hij is dan ook een doelwit voor de taliban.

De Qari hoopte te kunnen inspelen op de religieuze gevoelens van verzoeker, misschien dacht hij dat hij hem voldoende geïntimideerd had zodat hij zou zwijgen en gehoorzamen.

Tijdens dit eerste verzoek tot moord van zijn nonkel gaf de Qari niet veel details. De tegenpartij verwijt verzoeker dat hij niet meer weet over wat hij precies zou moeten doen of wanneer er dan wel gesproken zou worden over wat er moest gebeuren.

Echter werd reeds eerder gesteld dat verzoeker frequent naar de madrassa ging. Het valt dan ook niet de betwijfelen dat de Qari verwachtte verzoeker terug te zien in de madrassa. Ongetwijfeld zouden ze elkaar opnieuw treffen.

Verzoeker besloot echter alles te vertellen aan zijn ouders en hij legde klacht neer bij de overheid. Een tweede gesprek met de Qari kwam er dus niet, verzoeker kan dus niet weten wat de Qari voor hem in petto had. Het CGVS verwijt verzoeker dus dat hij het juiste heeft gedaan, dat hij klacht indiende tegen de overheid, waardoor hij uiteraard niet meer informatie verkreeg van de Qari.

3/ Qari

Het CGVS stelt dat het eigenaardig is dat de Qari een verzoek zou doen aan verzoeker zijn oom te vermoorden aangezien het niet geweten was van hem dat hij een talib was.

Echter was het gevaarlijk om openlijk uit te komen als lid van de taliban. De regio waar verzoeker woonde was destijds immers onder controle van de overheid. Als de Qari zijn macht wilde behouden in de moskee om zo andere gelovigen te beïnvloeden, kon hij uiteraard niet uitkomen voor zijn extreme ideologie. Dan zou immers de overheid hem arresteren.

Dat de Qari geen gekende talib is en daarom dus ook geen verzoek tot moord zou kunnen doen, is dan ook een zwak en ongegrond argument van de tegenpartij.

4/ Problemen na de arrestatie

Het CGVS stelt ook dat het niet geloofwaardig is dat (de nonkel van) verzoeker geen verdere bedreigingen meer ontving of geen problemen meer heeft gekend.

Echter is het logisch dat de problemen stopten nadat de Qari werd gearresteerd. Hij is immers degene die verzoeker vroeg om zijn oom te doden.

Gezien het dorp van verzoeker onder controle van de taliban was, kon verzoeker in de relatieve veiligheid leven die bescherming van de overheid bood. Het is dan ook zeer geloofwaardig dat verzoeker en zijn familie gedurende die tijd geen problemen kenden. En als er geen problemen zijn, is het ook logisch dat verzoeker geen informatie heeft over eventuele problemen bij zijn nonkel.

5/ Besluit

Uit het voorgaande kan worden besloten dat het CGVS de meest negatieve interpretatie van het asielrelaas heeft weerhouden.

Alle beweringen van verzoeker zijn geloofwaardig en bevatten geen tegenstrijdigheden. Hij verdient dan ook het voordeel van de twijfel, gezien de tegenpartij geen geloofwaardige tegenargumenten kan aanbrengen voor de weigering van het asielverzoek."

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker omtrent de subsidiaire beschermingsstatus:

"1/ Actuele en persoonlijke angst

Verzoeker vreest dat hij gedood zal worden door de taliban, en meer specifiek door de Qari indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

Immers is de Qari na de machtsovername van de taliban vrij gekomen uit de gevangenis waar hij zijn straf uitzat.

Hij wil uiteraard wraak nemen op verzoeker omdat hij destijds de Qari tijdens het proces heeft geïdentificeerd als talib en zo ervoor heeft gezorgd dat deze veroordeeld werd.

Verzoeker zal dan ook niet veilig zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Nu de taliban de macht heeft overgenomen zal de Qari hem zeker kunnen vinden en vermoorden.

De vrees van verzoeker is nog steeds actueel.

2/ Situatie in de regio Nangarhar

Daarnaast wenst de verzoeker te wijzen naar de gevaarlijke situatie in de provincie Nangarhar, vanwaar verzoeker afkomstig is.

Nangarhar is de op drie na gevaarlijkste Afghaanse provincie (stuk 5, p. 157). Het staat op de vierde plaats wat betreft veiligheidsincidenten (stuk 5, p. 63), en op de eerste plaats wat betreft incidenten waarbij doden vielen (stuk 5, p. 64).

Nangarhar staat op de tweede plaats wat betreft hoeveel explosies en afstandsgeweld er is (stuk 5, p. 66).

Deze provincie is dan ook berucht voor de aanwezigheid van de ISKP-milities (stuk 5, p. 50). Deze groepering profileert zich als de meest serieuze vijand van de taliban in Afghanistan (stuk 6, p. 45) en pleegt nog steeds verschillende aanslagen, waarbij vooral in de provincie Nangarhar (burger)slachtoffers vallen.

De bestreden beslissing haalt aan dat sinds de mahtsovername door de taliban het algemene geweldsniveau sterk is afgenomen. Echter, aanslagen door ISKP tegenburgers en Talibanstrijders namen toe (stuk 6, p. 48-49).

Naar verluid waren meer dan helft van de ISKP-aanslagen in Afghanistan in de eerste helft van 2021 in de Nangarhar provincie (stuk 5, p. 158).

In de provincie Nangarhar zou het aantal burgerslachtoffers zijn toegenomen. Ook onschuldige individuen worden soms tijdens nachtelijke invallen aanzien voor ISKP-strijders en afgevoerd door de Taliban (stuk 6, p. 52).

Een ander rapport komt tot een alarmerende conclusie dat de ISKP zich tijdelijk wat kalmer houdt om zich voor te bereiden op meer aanvallen in de lente. Het ISKP kende in het verleden trouwens vaker pauzes of dalingen die niet bleven duren (stuk 7, p. 11).

Verzoeker meent dat met deze informatie minstens moet worden rekening gehouden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij vreest bij terugkeer immers slachtoffer te worden van het geweld in de regio.

Hierover werd verzoeker onvoldoende bevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Nochtans heeft verzoeker zelf aangehaald dat het "hele land nu gevaarlijk is voor iedereen daar. De mensen zijn onwetend. Ze laten daar niemand in vrede leven. Daarnaast is er een groot gevaar en omwille daarvan kan ik niet terug." (NPO, p. 16). Hierover werd verzoeker niet verder bevraagd. Het CGVS heeft dan ook haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

3. Besluit

Verzoeker besluit dat er wel degelijk concrete en persoonlijke omstandigheden zijn, die aantonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft alsook een reëel risico op ernstige schade loopt.

Daarenboven is er sprake van een zeer gevaarlijke situatie in de regio Nangarhar. Verzoeker vraagt uw Raad hier rekening mee te houden bij uw beoordeling van zijn verzoek."

2.3.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bewijsstukken:

- Informatie M.A.;
- Verblijfskaart VK M.A.;
- EUAA, «Country Information: Afghanistan Security Situation», 2022, p. 284;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Nederland", 2022, p. 210;
- CGVS, COI FOCUS, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 2022, p. 27.

2.3.3. Met een aanvullende nota van 17 januari 2024 zet verzoeker uiteen dat zijn oom M.A.R. een geheimhoudingsplicht had en niets mocht vertellen over zijn werk bij de veiligheidsdiensten. Hij wijst ook op het feit dat hij opgeroepen wordt voor de rechtbank. Nu de taliban aan de macht zijn, loopt zijn familie gevaar indien ze nog meer documenten proberen te verzamelen tegen de taliban.

Verzoeker brengt de volgende bewijsstukken bij:

- brief M.A.R.;
- kaart NDS M.A.R.;
- ID M.A.R.;
- brief taliban.

2.3.4. De verwerende partij legt op 17 januari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

- PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
 - EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
 - EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
 - EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
 - EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
 - EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
 - EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
 - UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
 - COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de protection officer bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat verzoeker moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Ook in het verzoekschrift wordt niet concreet aangeduid welke vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, laat staan wat de impact ervan was op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij wordt vervolgd door het talibanregime omdat zijn vader aangifte had gedaan tegen de Qari, nadat deze laatste aan de verzoeker opdracht had gegeven verzoekers oom te vermoorden, omdat deze werkte voor de *National Directorate of Security* (verder: NDS). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Blijkens de motivering in de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielerelaas. De elementen van deze motivering zijn als volgt:

- verzoeker weet bijzonder weinig over het beroep van zijn nonkel M.A. die hij moest vermoorden. Daarom wordt geen geloof gehecht worden aan zijn profiel: verzoeker verklaart dat zijn nonkel werkte voor NDS, en verantwoordelijk was voor de veiligheid van het consulaat van India en Pakistan en in Nangarhar werkte. Verzoeker weet echter niet bij welke unit hij werkte, wist niet waar exact in Nangarhar hij werkte, en kan over zijn concrete taken enkel zeggen dat hij verantwoordelijk was voor de veiligheid van de consulaten. Verzoeker wist ook niet waar zijn oom precies werkte nadat hij in 1397 (periode maart 2018/ maart 2019) veranderde van job naar Kabul en daar werkte met de Britten. Verzoeker wist ook niet of zijn oom met de Britten of voor de Afghaanse overheid werkte. Verzoeker wist niet wat de dagdagelijkse taken van zijn oom waren, noch over de periode waarin hij begon met werken voor de overheid. Hij wist ook niet of hij een bepaalde training kreeg, kon geen informatie geven over het loon dat hij eventueel kreeg, noch over collega's of bepaalde oversten, weet niet of hij in een bureau werkte of ergens anders. Verzoeker verklaarde echter dat hij vaak naar zijn nonkel zijn huis ging, boodschappen deed voor zijn gezin en dat hij een nauwe band met hem had.
- Het verzoek van de Qari om verzoekers nonkel, M.A. te vermoorden, is niet geloofwaardig. Verzoeker kon de datum van dat verzoek niet geven en verklaarde dat het ergens tussen 1395 en 1396 (periode maart 2016/ maart 2018) was. Hij kon niet toelichten wat de instructies waren, met betrekking tot de uitvoering, zoals de methode, het tijdstip en de plaats. Evenmin kon verzoeker verklaren waarom hij door de Qari werd uitgekozen voor deze opdracht, in plaats dat de Qari of de taliban zijn nonkel zelf vermoorden. Verzoeker kon niet eenduidig antwoorden of hij wist wat voor meningen de Qari had, hij was ook bijzonder vaag over de vraag of er in de madrassa nog andere taliban gezinde mensen waren.
- Verzoeker had geen informatie over de vraag of zijn nonkel nog bedreigingen of problemen kende. Ook wist hij niet of andere familieleden die voor de overheid werkten bedreigingen kregen. Ook op de vraag of zijn nonkel problemen kende toen de situatie intenser werd net voor de machtsovername, antwoordde verzoeker dat hij niets aan hem vroeg en hij daarover zelf niets zei. Het CGVS acht niet geloofwaardig dat familieleden overheidsfuncties zouden bekleden en verzoeker voor één van hen een verzoek kreeg om hem te vermoorden terwijl hij verklaarde dat hij een nauwe band had met zijn nonkel en zijn gezin (CGVS, pagina 11), maar geen informatie had over eventuele problemen die zij hebben gekend.
- Het wordt vreemd geacht dat verzoeker in de hele periode vanaf de arrestatie van de Qari tot de machtsovername geen problemen kende. Op de vraag of de taliban ooit naar het dorp is gekomen op zoek naar verzoeker of zijn familie, kon verzoeker niet antwoorden. Het CGVS vindt niet aannemelijk dat verzoeker jaren na de arrestatie bij de vrijlating van de Qari dergelijk grote problemen zou kennen, terwijl hij in de hele periode tussen de arrestatie en de vrijlating van de Qari geen enkel probleem met de taliban had.

Verzoeker betoogt dat hij ten tijde van het interview niet wist dat kennis over het werk van zijn nonkel zo belangrijk was. Hij wijst erop dat zijn nonkel niet vaak over details van zijn werk sprak omdat hij om veiligheidsredenen discreet moest zijn over zijn werk. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker meer details. Deze discretieplicht herhaalt verzoeker in de aanvullende nota waarbij hij een verklaring van zijn oom voorlegt. Deze laatste bevestigt dat hij verplicht was tot geheimhouding en geen informatie met verzoeker kon delen over gebeurtenissen (*"we were not allowed to share any information and reasons behind any incidence except with people and officers who were in line of us"*).

De Raad merkt op dat verzoeker materieel bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat zijn nonkel in Afghanistan voor de veiligheidsdiensten werkte en dat deze laatste omwille van dit risicoprofiel door de Afghaanse overheid werd geëvacueerd naar het Verenigd Koninkrijk waar hij thans verblijft.

De getuigenis van verzoekers nonkel bevat echter geen bewijselementen die toelaten een oorzakelijk verband te leggen tussen het vluchtrelaas van verzoeker en de activiteiten van zijn nonkel.

Het verhaal dat de nonkel geeft in zijn getuigenis wijkt bovendien sterk af van de verklaringen van verzoeker. Deze brief vermeldt immers dat de Qari uit hun dorp verdachte activiteiten ontwikkelde, telefoongesprekken voerde met twijfelachtige mensen. Uit veldonderzoek door de veiligheidsdiensten werd ontdekt dat de Qari plannen maakte om M.A. te vermoorden. Verzoeker verklaarde echter dat de Qari hem vroeg zijn nonkel te vermoorden en dat verzoeker dit vertelde aan zijn vader. Het zou naar aanleiding hiervan zijn dat de Qari werd gearresteerd. Deze versie loopt uiteen met het relaas van verzoekers nonkel in zijn schrijven. Dit bevel kwam van buiten de grens en de Qari moest verschillende bronnen en technieken gebruiken.

De Qari ontwikkelde banden met de taliban en leidt nu de ergste activiteiten in het dorp. Hij werd verantwoordelijk gemaakt voor het doden van vier overheidsmedewerkers.

Volgens verzoekers eigen verklaringen polste de Qari of verzoeker zijn nonkel kon doden en was het feit dat hij dit aan zijn vader (die de Qari bij de autoriteiten aangaf) vertelde de aanleiding van verzoekers problemen en vlucht. In het relaas van de nonkel zijn het de acties en het onderzoek van de veiligheidsdiensten zelf die tot de aanhouding van de Qari hebben geleid en wordt er geen verband gelegd met de persoon van verzoeker.

In dit opzicht is het ook niet aannemelijk dat de Qari rechtstreeks aan verzoeker bevel gaf om zijn nonkel te doden; de brief van de nonkel vermeldt de Qari immers deel uitmaakt van een grotere organisatie en dat der orders om de nonkel te doden uit het buitenland kwamen.

Waar verzoeker betoogt dat de nonkel verplicht was tot geheimhouding, merkt de Raad op dat dit weliswaar aannemelijk is wat betreft gevoelige gegevens zoals onderzoeken, operaties, precieze functies, verantwoordelijkheden, maar dat verzoeker geheel onwetende was over de plaats van tewerkstelling, de afdeling waartoe hij behoorde, of zijn oom al dan niet bureauwerk deed, eventuele training of opleiding, de wijze waarop hij uitbetaald werd, eventuele collega's of oversten. Niet al deze gegevens zijn gevoelige gegevens en verzoeker bleek geheel onwetend omtrent de algemene omstandigheden van het werk van zijn oom. Nochtans maakte de oom geen gebruik van een dekmantel en wist verzoeker wel dat hij voor de veiligheidsdiensten werkte. Verder is het ook opmerkelijk dat de oom zodanig discreet zou zijn over zijn werk dat zijn naaste familie geen idee had over de elementaire en algemene aspecten van zijn werk, terwijl anderzijds de functie van de nonkel gewichtig en bekend genoeg zou geweest zijn om geïsoleerd te worden door de Qari van het dorp.

Verder treedt de Raad het CGVS bij dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoeker het bevel om zijn nonkel te vermoorden, niet in de tijd kan situeren en slechts kan aangeven dat dit tussen maart 2016 in maart 2018 was. Het gaat hier om een ingrijpende gebeurtenis die rechtstreeks tot verzoekers vlucht heeft geleid. Verzoeker heeft dit aan zijn ouders verteld, waardoor zijn vader een klacht heeft ingediend, die tot de aanhouding van de Qari heeft geleid. Verzoeker is toen onmiddellijk vertrokken.

Ook blijkt uit de brief van de nonkel dat de Qari deel uitmaakte van een georganiseerde clandestiene operatie tegen de overheid, zodat het in deze context wel degelijk vreemd is dat enerzijds de Qari zijn opvattingen verborgen hield, en anderzijds aan verzoeker, als buitenstaander en bovendien dichte familie van het slachtoffer, plots zou opdragen zijn nonkel te vermoorden. De Qari kon in redelijkheid vermoeden dat verzoeker zich zou verzetten tegen de opdracht en nam een groot risico door zich zo bloot te geven. Verzoekers verklaringen in dit opzicht zijn niet coherent.

Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring waarom de Qari specifiek verzoeker zou uitkiezen voor een dergelijke moordopdracht. Uit niets blijkt dat verzoeker, die niet tot de taliban behoorde en aldus nog nooit een opdracht voor hen had uitgevoerd, de opdracht om iemand doden tot een goed einde zou brengen en hen niet zou verraden, laat staan een familielid waarmee hij verklaart nauwe banden te hebben. De verklaring dat verzoeker nu eenmaal de leerling van de Qari was, verklaart niet waarom de Qari niet zelf of een van de talibanleden, die, zo blijkt uit verzoekers verklaringen en uit de brief van de nonkel, nog steeds actief waren, niet zelf de opdracht uitvoerden.

Ook het feit dat verzoeker en zijn familie naderhand geen problemen meer kenden, tot aan de machtsovername en de vrijlating van de Qari, is niet aannemelijk. Zoals nog bevestigd door het schrijven van de nonkel, handelde de Qari niet alleen, maar als lid van een organisatie. Dat de Qari dan, door toedoen van verzoeker en zijn vader, werd gevangengenomen, niet tot represailles zou hebben geleid tot aan de vrijlating van de Qari, jaren later, komt onwaarschijnlijk over.

Wat betreft de voorgelegde stukken, werd in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd dat de taskara's enkel de identiteit van verzoeker, zijn vader, moeder en M.A., en het paspoort van A.Y. betreffen, wat niet ter discussie staat. De studentenkaart, schoolcertificaat en het resultaat van het examen hebben geen betrekking op de vluchtmotieven. Het bewijs van de tewerkstelling van A.Y. en een aantal foto's van zijn werkomgeving bewijzen op zich niet dat deze werkelijk familie is van verzoeker. Er blijkt uit deze documenten niet dat verzoeker zelf problemen had met de taliban. Hetzelfde geldt voor de werkkaart van M.A.. Over de dreigbrieven motiveert het CGVS dat uit de informatiebronnen in het administratief dossier blijkt dat dergelijke stukken in Afghanistan en erbuiten zeer gemakkelijk via corruptie en vervalsers kunnen worden verkregen en niet kunnen worden onderscheiden van authentieke documenten. De bewijswaarde ervan is dan ook bijzonder relatief.

De aanvullende stukken met betrekking tot verzoekers nonkel M.A. en diens Britse verblijfskaart, tonen het profiel aan van verzoekers oom. Dit luik van het vluchtrelaas wordt op zich niet in vraag gesteld. Deze stukken bewijzen echter niet dat verzoeker zelf, omwille van het profiel van zijn nonkel of de feiten uit verzoekers relaas, door de taliban wordt vervolgd.

Ook de stukken bij verzoekers aanvullende nota, bevatten geen dergelijk bewijs. De brief van M.A. werd hoger reeds besproken en de NDS.-kaart van M.A. toont slechts, zoals reeds aangehaald, het profiel van M.A. aan als medewerker van de Afghaanse overheidsdiensten. Hetzelfde geldt met betrekking tot het identiteitsdocument van A.M..

In de aanvullende nota wordt ook een dreigbrief van de taliban voorgelegd. Hoger werd er reeds op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat niets de authenticiteit van dergelijke documenten garandeert, zodat hun bewijswaarde bijzonder relatief is.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig de hoger aangehaalde regels met betrekking tot de bewijslast, in het bijzonder artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, wanneer verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend onder de voorwaarden in deze bepaling. *In casu*, moet worden opgemerkt dat verzoeker met betrekking tot de kernelementen van het vluchtrelaas bijzonder vaag blijft met betrekking tot de relevante bijzonderheden, en ook wanneer in het gehoorverslag werd doorgevraagd naar de precieze details, hij zeer algemeen blijft in zijn antwoorden. Verzoeker biedt geen bevredigende verklaring voor de hiaten in zijn verklaringen. Ook de onlogische elementen met betrekking tot de kernelementen van het relaas, zoals waarom verzoeker als buitenlander werd uitgekozen voor zo'n delicate opdracht, het feit zijn nonkel en familie verder niet lastig werden gevallen, worden niet op een bevredigende wijze verklaard. Er kan, gelet op deze elementen, niet overgegaan worden tot het toekennen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.6.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kind-huwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen.

'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Buiten de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in het kader van zijn individueel vluchtrelaas en die niet aannemelijk werden bevonden, voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit kan blijken dat hij als burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT